

hed om, så er dette forslag billigere, end hvis man ikke etablerer det efter den model.

Den eneste model, der vil være billigere, er intet at lave, men jeg har ikke indtryk af, at Socialdemokratiets politik er, at ventelisterne skal blive længere og længere. Eller det er måske svaret? Når Socialdemokratiet er økonomisk ansvarlig, så vokser ventelisterne? Så kan jeg se, at den socialdemokratiske økonomiske tænkning hænger sammen. Men hvis man mener, at der er behov, så er det her en billigere løsning, end hvis man løser opgaven uden et privat engagement.

By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg har stor sympati for, at mange af partierne i Folketinget, om ikke alle, ønsker at forbedre forholdene for de ældre. Et godt samfund skal tage hånd om de svageste, det er regeringens politik.

Regeringen har da også længe arbejdet for at få flere boliger til de ældre, ikke mindst plejeboliger, og for større tryghed og større kvalitet i omsorgen for de ældre. Det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Jeg vil gerne senere komme lidt ind på nogle af de mange initiativer, som regeringen har taget på ældreområdet, men jeg vil gerne allerede nu slå fast, at det er regeringens politik, at de mennesker, der har det største behov for en plejebolig, også er de mennesker, der skal have boligen først. Hvis fru Olsen er den, der har allerstørste behov, der på grund af demens eller andre ting virkelig har behov for en plejebolig, er det hende, der skal have plejeboligen først.

En god ældrepolitik kan naturligvis gennemføres på mange måder, men jeg må sige, at jeg ikke er helt enig i den måde, som forslagsstillerne og de partier, der går ind for B 76, ønsker at gøre det på.

Det her beslutningsforslag ligger langt fra de principper, som både regeringen og i øvrigt en række af støttepartierne normalt går ind for som forudsætning for, at der kan gives offentlig støtte.

Her tænker jeg først på princippet om, at skal der gives offentlig støtte til et projekt, ja, så følger der naturligvis forpligtelser med. Det er en helt afgørende forpligtelse i boligpolitikken, at støttet byggeri, når det er færdigt, er med til at løfte boligsociale opgaver i form af, at kommunen får en anvisningsret, det gælder f.eks. også i ungdomsboliger, og senest har vi også indført det i de støttede private andelsboliger.

Derfor er det helt naturligt, at det her princip også fortsat skal gælde i alle ældreboliger og alle plejeboliger, der opføres eller ombygges med støtte.

I dag er det faktisk sådan, at det er kommunen, der anviser ældre- og plejeboliger efter en konkret vurdering, således at det er den ældre, der har størst behov, der får en plejebolig først.

Det vil ikke gælde efter beslutningsforslaget for eksisterende plejehjem, der ombygges med offentlig støtte, hvis ikke der bliver et større antal boliger. Det har jeg også klart svaret Boligudvalget på et spørgsmål.

Jeg må sige, at jeg ikke forstår den ældrepolitik, hvor det ikke er de svageste ældre, der først skal til. Jeg forstår ikke den politik over for de handicappede, hvor det ikke er de svageste handicappede, der først skal have en plejebolig. Efter min mening gør vi ikke noget godt for de ældre, efter min mening øger dette beslutningsforslag ikke valgfriheden.

Jeg vil også gerne nævne, at det nu efterhånden i en række år har været sådan, at det er kommunerne, der vurderer det lokale behov for boliger, herunder boliger til ældre. Det her forslag bryder med den decentrale ordning, der i øvrigt gælder for støttet byggeri. Regeringen mener, at det er afgørende at fastholde det kommunale ansvar for udbygning af boliger for ældre. Det lægger beslutningsforslaget ikke op til ved renoveringer.

Især i lyset af de her bemærkninger er det lidt overraskende, at der nu tegner sig et flertal for beslutningsforslaget, der vil gøre det billigere for kommunerne at vælge at ombygge et plejehjem ejet af selvejende institutioner frem for projekter fra andre bygherrer. Der er tale om en forskelsbehandling af bygherrerne, som regeringen ikke kan støtte.

Samtidig kan jeg også frygte, at der vil blive ombygget plejehjem, som man måske hellere skulle have ladet være med at ombygge og i stedet for have bygget nogle nye, tidssvarende plejeboliger, der giver de ældre såvel tryghed som fællesskab og også større boliger, end de har i dag.

Men debatten har jo løbet lidt frem og tilbage i salen, så derfor mener jeg, at det er godt med et konkret eksempel på, hvad der sker, hvis det her beslutningsforslag bliver vedtaget og bliver til lov. Jeg vil gerne komme med eksemplet på, hvad der sker.

Forestil jer en lille kommune. De har et selvejende plejehjem med 100 pladser. De kan nu